

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas V. Ab anno 440. ad annum 450.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

gustâ ejusdem artis studiosissimâ, ut tandem Consul Romanus & Prætorii præfectus crearetur, sed tantos honores Ethnica superstitione, cui deditus adhuc erat, obscuravit, postquam autem singulari Dei providentiâ per invidiam æmulatorum a Theodosio præfectura, sub prætextu quòd gentilis esset, spoliatus est, confugit ad Ecclesiam, & Christo nomen vitamque consecravit, Presbyterio initiatus ac Smyrnorum factus Episcopus, ingeniosissimis luebrationibus suis clarissimus.

✽(442.)✽ Theodosius Wandalos eicere conatur ex Africa, missis eo tribus duobus cum ingenti classe. Sed dum hi cunctantur, accuratiùs quam generosiùs belliam tractantes, nihil præter ignominiam & Principis sui malevolentiam retulerunt, & Imperator cum Genserico pacem componere Romano nomini satis indecoram coactus est. Sed & illud gloriam Romanam valde obscuravit, quod Attilæ Hunnorum Regi Thraciam & Illyricum fædâ depopulatione vastanti Theodosius coactus fuerit sex millia librarum auri solvere, ut cum copiis suis excederet, & insuper, annum tributum mille librarum pacisci. Sensere tum Oriens tum Occidens hoc tempore barbarorum populationes, Persis,

sis,

sis, Saracenis, Zanis, Hauris, prædas agentibus, nec nisi pace factâ repressis.

✽(443.)✽ Léo Papa Manichæus intra urbem latitantes persequitur, omnibus eorum libris combustis, & quia sub larva pietatis se astutissimè tegebant, statuit Pontifex, ut cum ex majorum præscripto Christiani Deum adorare consuevissent ad Orientem conversi, quia tamen idipsam etiam factitabant Manichæi, impiè solem colentes, interdixerit tunc Catholicis ejusmodi ritum ad Orientem solem inter orandum se se convertendi, quo facilius Manichæi à Catholicis dignoscerentur.

✽(444.)✽ Cogitur à Leone Synodus Romæ ex omni Ordine & statu præter Clericos in illud admissis, ut tanto notiora fierent scelera Manichæorum. Unde hodie in Ecclesia usus obtinuit, ut hæreticos damnati publicè ex Cathedris promulgentur, quod ipsum quondam Romani Pontifices præstabant, vel per se, vel per notarios suos; quibus homilias integras adversus hæreticos à se conscriptas ex cathedra legendas committebant.

S. Cyrillus Alexandrinus Episcopus è vivis abit, cujus sanctitatem Menologia & eruditionem incomparabilem copiosa scripta testantur, quorum tamen pars ma-

gna

gna intercidit: laboravit in Episcopatu per annos triginta duos, & totidem paschales Epistolas Græcè conscriptas reliquit, nondum editas, quas Vaticana bibliotheca custodit. Successit ei Dioscorus Origenista Arianus, homicida, incendiarius vitæque turpissimus, qui statim S. Cyrilli hæredes exagitavit, multamque pecuniam per calumniam exegit, quam pistoribus & cauponibus civitatis dedit, ut mundissimum panem, & pretiosissimum vinum viliori pretio venderent, quâ prodigalitate simul & pecuniæ alienæ per vim injustè exactæ effusione (quæ potius in pauperes distribuenda fuisset) hypocrita nefandus populum Alexandrinum sibi conciliare & Cyrillo etiam post mortem infensum & injuriam reddere attentavit.

✽(445.)✽ Constantinopolis incendiis & peste fædatur & populatur, seditioibus, insuper & motibus bellicis, ac mutuis cædibus tum urbis, tam totius Imperii, Orientalis florentissimus status miserrimè turbatur & confunditur, tam deformi abominatione, non alio quam hæreseos fonte profluente; ex quo nimirum Nestorii impietas si non apertè, occultè tamen in Imperatoria urbe foveri cœpit.

S. Hilarius Arelatensis Episcopus fortissime

tissime

tissimè litigat cum Episcopo Viennensi in Gallia pro vendicanda Ecclesiæ, suæ jurisdictione, sed causâ cadit coram Romano Pontifice & omnia ejus acta in Viennensi Episcopatu per potestatem temerè arrogatam rescinduntur à Pontifice, Valentinianus insuper rescriptum Aëtio militia suæ præfecto transmittit, & mandat, ne tumultus ultiores ab Hilario contra Viennensem concitari permittat. Obtemperavit utrique & Pontifici, & Imperatori magnâ humilitate Sanctus Hilarius, & tantò quidem fuit majoris æstimanda obedientia Hilarii, quantò ardentius & plus æquo antea ecclesiæ suæ jura vendicabat: quos enim Episcopos ordinaverat (sibi nullo titulo subditos) eosdem civibus invitis intrusit, manum armatam sibi contraxit, & urbes & claustra murorum hostilem in morem obsidionibus cinxit, vel aggressionibus violentis referavit, quarum violentiarum in rescripto suo meminit Imperator. Sic novum non est in ecclesia Christi labi subinde etiam pios & bonos Episcopos in vendicandis juribus suis, quos zelus intemperans domûs Dei commedit. Posthæc diem suum eodem adhuc anno piissimè obiit S. Hilarius gloriosis laboribus defunctus, & hæreticorum fortis triumphator.

(446.) Constantinopoli Judæus quidam Imaginem Christi Crucifixi è domo Christiani alicujus furatus cultro suo vultum confodit, ex quo vulnere continuo sanguis copiosus manavit, quo miraculo Judæus peterritus, imaginem in propinquum puteum conjecit, cum verò mane factò venirent ex more, qui ex eodem publico puteo haurirent aquam, & sanguinem viderent, re vulgatâ, exhaustoque puteo inventa est imago continuo fluxu sanguinem fundens, usque dum detectus ab uxore Judæus facinus confessus est, & cum uxore baptizatus.

Terribilis terræ motus, qui totis sex mensibus duravit adeò ut Theodosius ipse cum universo populo sub pellibus in campis habitare cogeretur; Omnibus autem ad Deum per preces aliquando recurrentibus raptus est è turba puer in cælum, ubi concinentes audivit Angelos, *Sanctus DEUS, sanctus fontis, sanctus immortalis miserere nostri.* Admonitus quoque est, ut idem hymnus in terris occineretur, quod cum factum esset, illico conquievit terra, & puer expiravit, elatusque magnifico funere sepultus est, in ecclesia autem datum initium Trifagio, quod deinceps in ecclesia Orientali & Occidentali celeberrimum exti-

exti-

extitit, & ad Dei furorem placandum non sine fructu adhibitum.

Proclus Episcopus Constantinopolitanus moritur, vir magnus & eruditus, cui datus est successor S. Flavianus Presbyter. Ad quem cum Chryfaphius Eunuchus Imperatoris cubicularius venisset, petens ab eo munus aliquod electionis causâ Imperatori deferendum, dedit illi pueros parvos, petenti autem aurum respondit, aurum esse ecclesiæ & pauperum, neque præter id aliud aurum se habere, vel pro Imperatore vel Chryfaphio. Responsio hæc semiviro huic ministro ita bilem accendit, ut sanctum virum perdere decreverit, adjutus ab Eudoxia Augustâ, quod etiam præstitit cum magno ecclesiæ & Imperii dedecore: cum enim alia via non posset, effecit tandem apud Eudoxiam, & per hanc apud Theodosium falsis suggestionibus, ut Pulcheria (quæ pro Flaviano potenter stetit) in ordinem redigeretur & in numerum Diaconissarum adlegeretur, Augustæ dignitate spoliata. Quod cum illa subodorata, vel à Flaviano certior reddita esset, ipsa sponte in Hebdomum (locus ille erat extra urbem modicè distans) se se recepit, pietati & Deo vacatura. Magnò quidem ejus commodo, sed ingenti ecclesiæ &

& Imperii danno, cum illa utrumque auctoritate sua & pietate quadraginta ferme annis suffulcisset.

✽(447.)✽ S. Turibius Episcopus Asturicensis Hispaniam à Priscillianistarum hæresi purgat, ad quem finem Toletana & Lucensis synodus celebratur, ideo diversis in locis Episcopis convenientibus ad duas synodos, quia Galleci (quod municipium est Lucensis urbis) erant tunc temporis sub Suevorum potestate reliquæ autem Hispaniarum Provinciæ Gothis Theodorico, & ejus Filio Torismundo parebant. Statutum in hac Toletano synodo ut ad discernendos Episcopos Catholicos à Priscillianistis (qui Spiritum S. Personam distinctam in SS. Trinitate negabant) impofterum in formula Nicæna fidei adderentur hæc verba de SPIRITU SANCTO, QUI À PATRE FILIOQUE PROCEdit, quod statutum sua auctoritate Leo Pontifex confirmavit, & sic servari præcepit.

✽(448.)✽ Celebratum est Concilium Constantinopolitanum in causa Florentii Episcopi Sardenfis, & in eodem Archimandrita Eutyches accusatus de hæresi, presbyteratu suo depositus, & monasterii cui præerat administratione privatus
atque

atque unà cum asseclis (sententiam enun-
 ciantem Flaviano, & omnibus Episcopis &
 Archimandritis, qui aderant, subscriben-
 tibus) damnatus est. Qui cum à Chrysa-
 phio Eunuchò, quem in baptismo sus-
 ceperat, totis viribus contra Flavianum de-
 fenderetur, & ab Eudocia Augusta insu-
 per tota imperatricis auctoritate susten-
 taretur, Flavianus tamen nihil metuens
 maturè Leonem Pontificem admonuit, ne
 Chrysofostomi machinationes per Imperato-
 riam potestatem pro Eutychete contra
 synodum, & æquitatem sententiæ quic-
 quam prævalerent.

HÆRESIS EUTYCHETIS.

Eutyches ex monacho & Abbate Constantino-
 politano hæresiarcha occasione captâ ex er-
 rore Nestorii hypostaticam JESU Christi unio-
 nem oppugnantis, quem dum Eutyches vellet
 refellere, non fuit eâ prudentiâ & moderatione,
 ut intra veritatis Catholicæ fines pedem figeret,
 quin imò in oppositam extremitatem seipsum
 præcipitem egit, ratus non posse hypostasis unita-
 tem in redemptore nostro defendi, nisi natura
 divina & humana permisceantur & in unam
 coalescant.

Arbitrabatur Eutyches unà cum Manichæis
 & Apollinaristis carnem JESU Christi, non
 esse nostræ similem, neque ipsum verè natum esse
 ex

ex Virgine, licet ita videatur. Aiebat enim corpus Christi de cœlo descendisse in uterum virginis, in eumq; radiorum solarium insiar penetrasse, & quidem eo pacto ut in puncto incarnationis mutata fuerit caro in Divinitatem, unaque substantia ex duabus naturis coaluerit, quo ex fonte hasce conclusiones derivabat JESU Christi Divinitatem passam esse, Crucifixam & sepultam esse.

Comminiscebatur Eutyches corpus nostrum post resurrectionem impalpabile invisibileque futurum, imò & vento subtilius.

(449.) *Causa Eutychetis Patrociantibus Chrysa-phio per Eudoxiam & Theodosium ultro & citro agitur in Synodis à Leone Papa congregari jussis. Sed mala causa nullibi triumphavit, nisi in Concilio malignantium ubi Spiritus mendacii locutus est ex cathedra pestilentiae.*

Pro qua erigenda operam suam gnaviter Chrysaphius collocavit, qui effecit per Imperatorem quem veluti Camo & fræno regebat per Eudoxiam, ut Synodus Oecumenica Ephesi cogeretur, cui turpissimus Dioscorus præesset (dicta est hæc Synodus, prædatoria & latrocinium Ephesinum) miserat quidem ad hanc suos, Legatos Romanus Pontifex supremus Episcopus & gubernator, sed Legati & omnes:

Or-

Orthodoxi Episcopi pessimè habiti sunt: Flavianus Plagis contusus, & vinculis constrictus à sceleratissimo Archimandrita Barsumâ in exilium missus, ubi ex ærumnis mortuus est. Damnati quoque Eusebius, Theodoretus, Ibas & Domnus, qui in exilium amandati. Quæ cum Romanus Pontifex agnovisset, Romæ in Synodo omnia damnavit, cui Valentinianus adjunxit suum edictum licet Theodosius contrarium edidisset, sic Principes qui fraudulentis & impiis adulatoribus, se regendos veluti jumenta dedunt, non tantum multa ineptè & fanaticè sed etiam impiè & sceleratè faciunt, suo & alieno crimine nocentissimi, ut si injustam causam semel agendam susceperint, ostensâ licet veritate, rarò ab injustitiæ devio, in rectum æquitatis tramitem revocentur.

Non prætereundum pro causa Eutychetis, Dioscori temerarium & protervum facinus, quo in Leonem Papam ipse à paucis quibusdam suæ cohortis Episcopis inductus, furore & audacia armatus excommunicationis fulmen jaculari ausus est, explodendus sanè & cum omnibus hæreticis irridendus fulminaster.

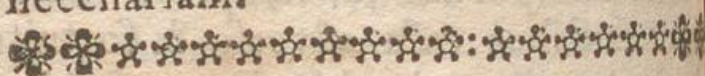
✱(450.)✱ Pulcheria Theodosium ab æquitate & pietate multum aberrantem sanio.

sanioribus consiliis reducit in viam, & docet gravium erratorum agnitionem, unde respiscens Imperator primo Eudoxiam severè increpitam in Hebdomum relegat, quæ ex necessitate pia reddita, ad loca sacra visenda navigavit. Chrysaphium incensorem omnium malorum bonis omnibus & dignitatibus expoliat, & in Insulam exilatum transportari jubet, qui in itinere maris fluctibus casu adverso & fortuito haustus interiit, vel uti Cedrenus & Marcellinus affirmant Pulcheriæ jussu interfectus est. Multa præterea iniquè acta rescidit.

Post hæc Theodosius, sive ex morbo, sive lapsus ex equo in venatione, sive in fluvium Albim cadens & ereptus, uti quidam affirmant, (de genere enim mortis inter auctores non convenit) altero à lapsu die mortuus est. Narratur eum Ephesi ante sepulchrum S. Joannis orantem edoctum esse à Deo per visionem quis ei futurus esset in Imperio successor, ideoque reliquisset illud Pulcheriæ sorori suæ, eâ tamen lege, ut hæc licet virgo quinquagenariâ jam major, & Deo consecrata nubere Marciano, qui huic ut S. Josephus Beatissimæ Virgini maritus esset, fuit autem Marcianus vir religiosissimus & fortissi-

R mus

mus qui per omnes militiæ gradus ad summa eluctatus, dignus iudicatus est, cui Imperium committeretur, cuius operâ statim æquè ecclesia quàm Imperium restituta: revocati enim ad sedes suas exules Episcopi: victus ad Danubium Attila. reliquit Orientem, & cognitum ab omnibus, pietatem ad regna reparanda præ omnibus esse necessariam.

DECAS VI.

✽ Ab anno 450. ad annum 460. ✽

451. **A**ttila Hunnorum Rex ad demoliendum occidentale Imperium & concutiendum minis suis, & armis orbem terrarum cum exercitu septingentorum millium cum plurimis Regibus, quos subjugaverat, & viribus toto septentrione collectis in Occidentem irruit: ausus etiam Romæ à Valentiniano Palatium ad habitandum postulare. Quanto robore formidandus cui Andaricus Gepidarum, Walamirat Gotthorum Rex, cui Marcomani Suevi, Guadi, Hernli, Turcilingi alique barbaræ nationes in finibus Aquilonis jacentes militabant? haud minus tamen fraudibus & astutiâ suâ cavendus, vultuque corporis truculento Rex terrificus. Hic igitur